

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

lesu mortem creaturæ irrationabiles pla[n]gunt. Artic. LXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

erigens se, Patri quē se commendans, & clamans voce magna, valido clamore, dixit: Pater in manus tuas commendo spiritum meum. Et hac dicens, rursus inclinat capite emisit spiritum & expirauit.

PATER NOSTER.

Ecce charissimi filij, totam passionis Dominicę seriem vsque ad hunc articulū audistis, quomodo Dominus noster Iesus Christus post multos labores, multas fatigationes, multas passiones, multas penas, multa opprobria, multa vulnera, multa itinera peracta, post crucem denique & omnem penę sanguinis sui effusionem, cum sibi placebat, aduocans mortem, clamore validissimo, tradidit spiritum. Adeo autem validus fuit clamor iste, vt ad infernum vsque auditus cælum & terram tremere fecerit. Vnde non naturalem sed miraculosam, id est, nō omnibus communem, sed Christo propriam constat fuisse vocem, hanc quia homo longa passione afflictus omnibusque viribus destitutus, & morti ex talibus cruciatibus victus, naturaliter anima egrediente, non sic posset clamare, sed id factum est hic sola diuina, quę in Christo erat virtute. Admonemur autem hic primo, vt studeamus commori Christo, id est, mori mundo, vitijs & peccatis, id est, non permittamus ea in nobis viuere, si cum Christo volumus viuere. Secundo dicit hic quisquis Christianus es, mori, dum viuus. Iam enim tibi de morte cogitandum est, dum sanus es. Curandum tibi est, ne inueniatur in te propter quod mori formides. Si enim mori formidas, teipsum interroga. Scrutare, quid in te sit, quare mori formides. Si amor alicuius rei, quę Deus non est, vel aliud in causa est, quare mori metuis, illam abijcias à te, teipsum libera facito à causa huius timoris: & in hunc statum mentis teipsum conuerso, quo non formides mori. Tertio, iam in vita, dum sanus es, sepius præmeditare mortem, ne mors vnquam inopinata tibi aduenire possit, quin semper inueniaris paratus. Nunquam in eo statu perseueres, nunquam dormire præsumas in eo statu quo non audeas mori. Dum sanus es Deum inuoca, pro sana felicitę morte Deum ora, offerens eidem passionem suam pro peccatis tuis, & præcipue illius preciosissimam, grauissimamque mortem, vt cum ad illam horam, qua exeundum est, veneris, assuetus sis doctusque ad Deum te conuertere, Deum inuocare, teque illi in eius manus offerre.

Clamor Christi expirantis quous validus fuerit.

Mori cum Christo qui debeamus.

Mortis formido vnde veniat.

Parare qui quisque se debeat ad mortem.

IESV MORTEM CREATURÆ IRRATIONABILES PLANGUNT. Articulus LXIV.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 3. Ioan. 19.

Mortuo Christo, apparuerunt multa miracula, testantia diuinitatem, & iniustam Christi occisionem. Nam, ecce velum templi scissum est, motum in duas partes à summo vsque deorsum, petra scissa sunt: Terra mota est & monumenta aperta sunt. Et multa sanctorum corpora qui dormierant, surrexerunt. Et exeuntes de monumentis, post resurrectionem eius venerunt in sanctam ciuitatem, & apparuerunt multis. Centurio autem, & qui cum eo erant, confiterentur Iesum, viso terra motu, & his quę fiebant, & quia sic clamans, expirasset, timuerunt valde dicentes: Verè hic homo Filius Dei: & iustus erat. Et omnis turba eorum, qui aderant ad spectaculum istud, & videbant quę fiebant, percutientes pectora sua, reuertebantur. Stabant autem noti eius à longè. Et erant ibi multos,

res, quæ sequuntur eum erant à Galilæa ministrantes ei, de longè hæc aspicientes: Inter quas erant Maria Magdalena, & Maria Jacobi minoris, & Ioseph mater, & Salomæ, & mater filiorum Zebedæi, & alia multe mulieres, quæ simul cum eo ascenderant Hierosolymam. Hæc omnia debent nobis esse ad timorem, compunctionem, & ad compassionem quia nos omnium malorum horum rei, & causa sumus, quia vt S. Bernardus dicit, qui Christo non compatitur, qui ad clamorem eius non mouetur, durior est petra, terra obscurior, sepulchro fetidior.

vti quisque Christo morienti compati & commori debeat.

IESVS LATVS MUCRONE TRANS- fixum est. Articulus LXXV.

Quia parasceue erat, id est, sexta feria ante magnum sabbatum, quod solemniissimum festum erat Iudeorum, vt non remaneret in cruce corpora abbato (erat enim magnus dies ille sabbati) rogauerunt Iudei Pilatum vt eorum scilicet crucifixorum, quia adhuc viuebant aliqui, scilicet latrones crucifragarentur ne euadere possent & de cruce tollerentur, quia prohibitum erat eis in lege, suspensos in ligno permanere vsque mane, scilicet alterius diei, ne pollueretur terra. Et vt hoc seruaretur, conscienciosi erant illi hypocritæ sicut circa alia minima: circa magna verò cæci erant, scilicet quod iustum & Dei Filium occidissent, non considerabant. Venerunt ergo milites, & primi quidem fregērunt crura, & alterius qui crucifixus erat cum eo. Ad Iesum autem cum venissent, vt viderunt eum iam mortuum, non fregērunt eius crura, sed vno iustum lancea latus eius aperuit: & continuo exiit sanguis, & aqua. Naturalis hic sanguis & verus, & aqua vera fuerunt: sed effluxio non fuit naturalis quia sanguis congelatur statim post mortem sed miraculosa, licet autem Iesus huius vulneris non sentiret dolorem, pertulit tamen ignominiam & iniuriam. Ipse quidem vulnus in corpore sed beata Maria vulneris dolorem accepit in mente. Et qui vidit, testimonium perhibuit, & verum est testimonium eius. Et ille scit quia vera dicit, vt & vos credatis. Facta sunt enim hæc, vt scriptura impleteretur. Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia scriptura dicit: Videbunt in quem transfixerunt. Hoc autem Christi vulnus adeo fuit magnum, vt post Christi resurrectionem Thomas Apostolus manum imposuerit. Quod autem sanguis & aqua effluerunt, significat duo Sacramenta Eucharistiæ, scilicet & baptismatis, per idem vulnus, sicut per ostium vitæ nobis emanasse. Recepit autem Christus hac perfossione atque lateris suis apertione, & grande & profundum vulnus. Et apud deuotissimos quoque pro constanti habet cor Christi lanceam militis tetigisse, ac vulnerasse. Voluit enim Christus in maximæ suæ charitatis indicium suum nobis cor aperire, vt cuncta quæ passus pro nobis fuerat, ex huius cordis amore intelligeremus prodijisse. Visus igitur doloribus Iesu externis, corporalibus & afflictiuis, postremo voluit, vt misericordissimi, fidelissimi amantissimiq; cordis sui perspiceremus & amorem, qui ad vniuersa se quæcumque pro nobis egit, quæcumque pro nobis passus est, quæcumque denique nobis est largitus, impulerat. Voluit præterea nobis cor suum aperire, vt in tentatione refugium, in mæstitia solatium, in persecutione protectio, in aduersitate securitas, vt ignorantibus instructio, amantibus suauitas atque

Deut. 21.

Exod. 12. Zecha. 12. Lucæ 14. Ioan. 19. Sacramenta quæcumque effluerint ex latere Christi.

Cor Christi hoc fossione fuisse transfusum.

Cor suum car Christus transigi voluit.

VI

